

Kniha Daniel — číslo šedesát sedm

Prorocké vhledy: islám, 11. září 2001 a den východního větru

Jeff Pippenger

2024-01-31

Islám třetího běda vstoupil do prorockých dějin 11. září 2001 a byl ihned zadržen. V té době začal padat pozdní déšť, avšak byl „odměřen“.

S mírou, když vyháňáš jeho výhonky, povedeš s ním spor; on zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Proto bude takto zahlazena nepravost Jákobova; a toto bude veškerý užitek z odstranění jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny roztlučené na kusy, posvátné háje a modly již nepovstanou. Avšak opevněné město zpustne a příbytek bude opuštěn a zanechán jako poušť; tam se bude pást tele, tam bude odpočívat a spase jeho ratolesti. Když jeho větve uschnou, budou odlámany; přijdou ženy a zapálí je, neboť je to lid bez rozumnosti; proto se nad nimi jejich Stvořitel neslituje a ten, který je utvořil, jim neprokáže přízeň. A stane se v onen den, že Hospodin bude vytloukat zrno od říčního koryta až k egyptskému potoku, a vy budete shromážděni jeden po druhém, synové Izraelovi. A stane se v onen den, že zazní veliká polnice, a přijdou ti, kteří byli blízko záhubě v zemi Asýrie, i vyhnanci v egyptské zemi, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě. Izajáš 27,6–13.

„Den východního větru“ označuje příchod pozdního deště a také islám třetího běda. Zároveň vyznačuje počátek dějin, v nichž je „nepravost Jákobova odstraněna“. Den východního větru přišel 11. září 2001 a v tom okamžiku začal soud nad živými. Soud nad živými je závěrečným dílem třetího anděla a právě zde započalo odstranění hříchů sto čtyřiceti čtyř tisíc. To je to, co Izajáš míní, když napsal: „Tímto.“

Slova, která předcházejí výrazu „Tímto“, znějí: „S mírou, když vyrazí, povedeš s ním spor; on zadrží svůj prudký vítr v den východního větru.“ „Tímto“ označuje konkrétní zkušební pravdy, které očišťují od hříchu ty, kdo jsou představeni jako Jákob. Tyto pravdy zahrnují událost (11. září), která označuje příchod pozdního deště. Tyto pravdy zahrnují vymezení pozdního deště jako „poselství“ a tímto „poselstvím“ je islám. Zahrnují pravdu, že „východní vítr“ je islám třetího běda, a zahrnují i prorockou charakteristiku následného omezení islámu (zadrží).

Samotná zkouška je znázorněna „diskusí“, která započala 11. září 2001. Jeremjášovi, když představoval první zklamání, bylo doporučeno, aby se „navrátil“ k Bohu a oddělil drahocenné od nicotného. „Ovoce“ poselství zkoušky vytváří dvě třídy ctitelů.

Soud hlupáka je představen slovy: „když učiní všechny kameny oltáře jako křidu roztlučenou na kusy, posvátné háje a modly neobstojí.“ Izajáš zde odkazuje na výrok proti těm, kdo převrací věci naruby, v kapitolách dvacáté osmé a dvacáté deváté. Jsou to ti, kdo nedovedou porozumět zapečetěné knize. Dílo (ovoce) bezbožných má být pokládáno za hrnčířskou hlínu.

Proto, hle, budu dále působit mezi tímto lidem podivuhodné dílo, podivuhodné dílo a div: neboť moudrost jeho moudrých zanikne a rozumnost jeho rozumných bude skryta. Běda těm, kteří se hluboce ukrývají se svou radou před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Vpravdě, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hrnčířskou hlínu: cožpak může dílo říci o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo může utvářená věc říci o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,14–16.

Dílo svévolníků bude jako hrnčířská hlína a ve dvacáté sedmé kapitole je jejich dílo znázorněno podobným způsobem jako křídové kameny, které jsou roztlučeny na kusy. Křída nebo hrnčířská hlína se snadno roztří v prach a symbol díla spočívajícího v tom, že „všechny kameny oltáře budou jako křídové kameny roztlučené na kusy“, a zahrnujícího i dílo stržení „posvátných hájů a model“, takže „již nepovstanou“, je dílem znázorněným reformou krále Jóšiáše. Při závěrečném probuzení a reformaci, znázorněných reformou Jóšiáše, bude adventistická korporátní struktura zpusťována, neboť „opevněné město bude zpusťováno a příbytek opuštěn a zanechán jako pustina“. Všechna jejich díla, totiž tisíce sborů, škol, vyšších škol, univerzit, nemocnic a administrativních budov po celém světě, budou v prorockém smyslu roztlučena v bezcenný prach.

Také členstvo zpustne, neboť tento „lid bez rozumnosti“ bude jako „uschlé“, „ratolesti“, které „budou odlomeny“, „a vhozeny do ohně“, neboť „ten, který je učinil, se nad nimi nesmiluje, a ten, který je utvořil, jim neprokáže milost.“

Když bude oddělení vykonané zkušebním poselstvím dovršeno, druhý hlas osmnácté kapitoly Zjevení povolá ostatní Boží stádo z Babylóna, neboť v onen den „se stane“, že „zatroubí se na velikou polnici, a přijdou ti, kteří byli blízcí zahynutí v asyrské zemi, i vyhnanci v egyptské zemi, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě.“

Oddíl, o němž uvažujeme (Izajáš dvacet sedm, verše osm až třináct), určuje prorocké dějiny, které započaly 11. září 2001, a znázorňuje zkoušení a očišťování těch, kteří nakonec povolají Boží jiné stádo z Babylóna. Úvodní verše téže kapitoly označují píseň, která má být zpívána právě během těchto dějin.

V onen den zpívejte o ní: Vinice rudého vína. Já, Hospodin, ji střežím; budu ji zavlažovat každého okamžiku; aby jí nikdo neuškodil, budu ji opatrovat dnem i nocí. Hněv ve mně není; kdo by proti mně v boji postavil trní a hloží? Prošel bych skrze ně, spálil bych je vespole. Anebo ať se chopí mé síly, aby se se mnou smířil; a smíří se se mnou. Způsobí, že ti, kteří pocházejí z Jákoba, zapustí kořen; Izrael rozkvetne a vypučí a naplní tvář světa ovocem. Což ho bil tak, jako bil ty, kteří bili jeho? Anebo je zabit podle pobití těch, kteří jsou zabiti jím? Izajáš 27,2–7.

Píseň o vinici je písní, která nejprve označuje Boží lid za vinici, kterou miloval a o níž pečoval. Poté předkládá zaslíbení přijetí pro každého, kdo by se chtěl chopit Kristovy spravedlnosti. Následně označuje zaslíbení vylití Ducha svatého, znázorněného dvěma obdobími deště. První období deště přivádí květy a pupeny k životu a druhé období naplňuje zemi ovocem.

Píseň o vinici je písní, která určuje časové období, kdy Bůh pomůže někdejší vyvolený lid, zatímco vstupuje do smlouvy s novým vyvoleným lidem. Verše od osmého dále pouze opakují a rozvádějí

úvodní verše kapitoly. První verš kapitoly označuje tutéž událost, která je v osmém verši označena jako „den východního větru“.

V onen den Hospodin svým tvrdým, velikým a mocným mečem potrestá leviatana, prehajícího hada, ano leviatana, toho křivolakého hada; a zabije draka, který je v moři. Izajáš 27,1.

Drak je satan, avšak v druhotném smyslu jím byl pohanský Řím.

„Tak tedy, zatímco drak představuje především satana, je v druhotném smyslu symbolem pohanského Říma.“ Velký spor, 439.

Deset králů pohanského Říma v sedmé kapitole Danielovy a ve dvanácté kapitole Zjevení představuje oněch deset králů ze sedmnácté kapitoly Zjevení — v posledních dnech.

„Králové, vladaři a místodržitelé na sebe vložili znamení antikrista a jsou představeni jako drak, který jde vést válku proti svatým — proti těm, kdo zachovávají Boží přikázání a mají víru Ježíšovu.“ Testimonies to Ministers, 38.

První verš Izajáše 27 označuje počátek soudu nad drakem, který začal v den východního větru, 11. září 2001. Soud nad králi země a nad jejich globalistickými kupeckými partnery se dovršuje tehdy, když je finanční struktura země zničena „východním větrem“ uprostřed „moří“.

Neboť hle, králové se shromáždili, táhli spolu. Jakmile to spatřili, užasli; byli zmateni a dali se na útěk. Tu se jich zmocnila bázeň a bolest jako rodičky. Lodě taršíšské drtí východním větrem. Žalmy 48,4–7.

Izajáš, kapitola dvacátá sedmá, verše jedna až sedm, se opakuje a dále rozvádí ve verších osm až třináct. Ukazuje, že v „den východního větru“ budou králové a kupci země postaveni tváří v tvář strachu a že jejich strach se od toho okamžiku v průběhu dějin stupňuje. Tento strach odhaluje nelogické a ukvapené kroky pokrokových globalistů planety Země od 11. září 2001, když prosazují svou agendu dále a útočněji, než by bylo logicky očekáváno. Satan a jeho zástupci, neboť kupci a králové země (globalisté) jako symboly draka vědí, že jejich čas je krátký.

Proto se radujte, nebesa, i vy, kteří v nich přebýváte. Běda obyvatelům země i moře! Neboť k vám sestoupil ďábel s velikým hněvem, protože ví, že má již jen krátký čas. Zjevení 12,12.

Den východního větru, který vyvolal hospodářskou krizi v roce 2001 a který se od té doby jen zhoršuje, bez ohledu na to, co se snaží tvrdit globalistická média, je otázkou, jež stojí před světem v okamžiku, kdy drak ví, že jeho čas je krátký. Tehdy stupňuje své kroky k ovládnutí celé země a činí tak ve chvíli, kdy je „Běda“ (třetí Běda) přivedeno na „obyvatele země i moře“.

Příchod islámu třetího běda (východního větru) 11. září 2001 vyvolal hospodářskou katastrofu, která přinutila globalisty urychlit jejich úsilí vnutit planetě Zemi jednotnou světovou vládu. Islám však nadále plní svou úlohu. Snad nejzávažnější zjevení islámu jako symbolu biblického proroctví se nachází v první zmínce o islámu.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael, neboť Hospodin slyšel tvé soužení. Bude to člověk jako divoký osel; jeho ruka bude proti každému a

ruka každého proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratří. Genesis 16,11.12.

Boží slovo nikdy neselhává. Zatímco islám nadále působí bolest jako žena v porodních bolestech, někteří, kteří by dokonce i připustili, že islám je ztotožněn v biblickém proroctví, si dosud plně neuvědomili zřejmou skutečnost obsaženou v těchto dvou verších. Někteří mohou chápat, že je to islám, kdo přivádí každého člověka na celé zemi dohromady, aby se postavil společnému nepříteli, a to je ovšem pravda. Avšak poslední věta verše je závažnější pravdou. Svět byl otřesen 11. zářím 2001 a nedávno byl znovu otřesen letošním útokem Hamásu proti Izraeli ze 7. října. Nikdo však není ochoten vidět, že duch válčení a náhlého zkázy je „před očima všech“ Izmaelových bratří.

Jaký druh zkázy bude vykonán, až dojde k překvapivému útoku ze strany takových islámských národů, jako jsou Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty, Katar, Kuvajt, Brunej a Bahrajn? Duch Izmaela je ve „všech jeho bratrích“ a válčení, které bylo dosud vyvoláno třetím Běda ze zemí, jako jsou Afghánistán nebo Irák, bude zcela odlišné, až se proroctví o Izmaelovi plně naplní. Kolik jaderných bomb má Pákistán?

Prorockým rysem islámského válčení, jak se ukázal v prvním a druhém islámském běda, jsou náhlé, překvapivé útoky. Mají zámožné islámské národy dostatek finančních prostředků, aby tajně zajistily nebo vyrobily výzbroj, která by byla sofistikovanější a smrtelnější než proudová letadla naložená palivem, automobilové bomby, hořící pneumatiky, znásilnění a nože? Má se věřit Božímu slovu?

Všechny klenoty z Millerova snu se v posledních dnech stávají zkušebními pravdami, už jen na základě skutečnosti, že tyto pravdy byly zavrženy a proroctví ukazuje, že budou obnoveny. Některé z těchto klenotů však, jako například dílo Krista v nebeské svatyni a islám třetího běda, označují předpovědi, které se naplňují teprve v úplně posledních dnech. Jedno představuje dílo Krista ve Svatyni svatých, což je nepochybně přítomná zkušební pravda, a druhé označuje poselství Půlnočního volání, které je opět přítomnou zkušební pravdou.

Nití, jež spojuje milleritské hnutí a dobu konce v roce 1899, která pak uvádí hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou „sedmery časy“, jež byly Millerovým prvním klenotem a prvním, který byl odložen stranou, když adventismus opustil staré stezky. Sto dvacet šest let od vzpoury roku 1863 do doby konce v roce 1899 představuje „sedmery časy“. Dva tisíce pět set dvacet bylo rozděleno na dvě období po tisíci dvou stech šedesáti a jedna desetina neboli desátek z tisíce dvou set šedesáti je sto dvacet šest. Kámen, který stavitelé zavrhl, je tak dlouhý, že spojuje první a poslední hnutí tří andělů. Tím ukazuje, že pravda o „sedmerých časech“ je také přítomnou zkušební pravdou a že je to pravda, která se již nestává pouze základním kamenem, nýbrž kamenem úhelným.

Nyní ukončíme své pojednání o vzrůstu poznání v milleritském hnutí, znázorněném viděním o řece Ulaj v knize Daniel, a obrátíme svou pozornost k vidění o řece Chiddekel, jež představuje vzrůst poznání v hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Dále začneme zkoumat čtyři generace adventismu, které zahrnují období jednoho sta dvaceti šesti let od roku 1863 do roku 1899.

Toto studium zahájíme v příštím článku.

I stalo se v šestém roce, v šestém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem seděl ve svém domě a starší judští seděli přede mnou, že tam na mne dopadla ruka Panovníka Hospodina. I viděl jsem, a hle, podoba jakoby vzhled ohně: od podoby jeho beder dolů oheň, a od jeho beder vzhůru jakoby vzhled jasu, jako barva jantaru. A vztáhl cosi jako ruku a uchopil mě za pramen vlasů na mé hlavě; a duch mě pozvedl mezi zemi a nebe a přenesl mě v Božích viděních do Jeruzaléma, ke vchodu do vnitřní brány obrácené k severu; tam bylo stanoviště obrazu žárlivosti, který vzbuzuje žárlivost. A hle, byla tam sláva Boha Izraele podle vidění, které jsem spatřil na pláni. I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. Pozdvihl jsem tedy své oči směrem k severu, a hle, na sever od oltářní brány byl u vchodu tento obraz žárlivosti. A dále mi řekl: Synu člověčí, vidíš, co činí? Ty veliké ohavnosti, které zde páchá dům Izraele, aby mě vzdálili od mé svatyně? Ale obrať se ještě znovu a uvidíš ještě větší ohavnosti. I přivedl mě ke vchodu do nádvoří; a když jsem se podíval, hle, ve zdi byl otvor.

I řekl mi: Synu člověka, prokopej nyní zeď. A když jsem prokopal zeď, hle, byly tam dveře. I řekl mi: Vejdí a pohleď na ty zlé ohavnosti, které zde páchají. I vešel jsem a viděl; a hle, všeliká podoba plazů a ohavných zvířat i všech model domu Izraelského byla vyobrazena na zdi kolem dokola. A stálo před nimi sedmdesát mužů ze starších domu Izraelského a uprostřed nich stál Jaazanjáš, syn Šáfanův, každý muž se svou kadidelnicí v ruce; a vzhůru vystupoval hustý oblak kadidla. Tehdy mi řekl: Viděl jsi, synu člověka, co činí starší domu Izraelského v temnosti, každý ve svých komnatách obrazů? Neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi. I řekl mi ještě: Obrátíš-li se znovu, uvidíš ještě větší ohavnosti, které páchají. Potom mne přivedl ke dveřím brány domu Hospodinova, která byla k severu; a hle, seděly tam ženy, oplakávající Tammuza. I řekl mi: Viděl jsi to, synu člověka? Obrátíš-li se znovu, uvidíš ještě větší ohavnosti než tyto. A uvedl mne do vnitřního nádvoří domu Hospodinova, a hle, u dveří chrámu Hospodinova, mezi předsíní a oltářem, bylo asi pětadvacet mužů, zády obrácených k chrámu Hospodinovu a tvářemi k východu; a klaněli se slunci směrem k východu. I řekl mi: Viděl jsi to, synu člověka? Je to snad malá věc domu Judovu, že zde páchají ohavnosti, které páchají? Neboť naplnili zemi násilím a znovu se navrátili, aby mne popouzel k hněvu; a hle, přikládají ratolest ke svému nosu. Proto i já budu jednat v prchlivosti; mé oko neustoupí ani se neslituji; a ačkoli budou křičet v mé uši mocným hlasem, nevyslyším je. Ezechiel 8,1–18.